

LENA KIEFER

WEST

WELL

VILÁGOS ÉS SÖTÉT

Dream
válogatás

JOBB, HA ELFELEJTEM ÖT. EZT TUDOM JÓL.
AZ VISZONT, HOGY EZ TELJESEN LEHETETLEN,
MÉG ENNÉL IS VILÁGOSABB.

Helenának rettentően hiányzik Jess. Két hónappal ezelőtt élete legnehezebb döntésére kényszerült, és szakított vele, ám már attól meghasad a szíve, ha a férfira gondol. Egyedül a nővére halálával kapcsolatos kutatásai tartják benne a lelket. Egy nap azonban olyan információra bukkan, amely Jess világát alapjaiban rengetheti meg, így nincs más választása, mint újra felkeresni a férfit.

Jess magán kívül van, amikor meghallja, mit tudott meg Helena a testvéreik halála ügyében, és meggyőződése, hogy ezzel a lány óriási veszélynek teszi ki magát. Ezért úgy dönt, segít neki – és bár mindketten jól tudják, nem lenne szabad együtt lenniük, hamarosan képtelenek figyelmen kívül hagyni az egymás iránti érzéseiket...

MI VAN AKKOR, HA AZ IGAZSÁG NEMCSAK MINDENT MEGVÁLTOZTAT
– HANEM MINDENT EL IS PUSZTÍT?

LENA KIEFER

Fiatalkorában csak egy célja volt: elolvasni minden könyvet, ami a keze ügyébe kerül. Ezért egyértelmű volt, hogy egy nap ő is meg akarta írni a saját regényét. Azóta több sorozatot is kiadott a New Adult és fantasy területén – és ugyanezt tervezi a jövőre nézve. A Boden-tó közelében él férjével egy olyan házban, ahol szerencsére elfér az a rengeteg mágneses tábla, amin a történeteit megtervezi.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.lena-kiefer.de

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatás

*Dream
válogatás*

„Magával ragadó, érzelmekben gazdag, letehetetlen – Helena és Jess története jól tükrözi, mennyire fájdalmas és egyben milyen csodálatosan szép tud lenni a tiltott szerelem.”

CHARLIE_BOOKS

„Egy romantikus regény, ami tele van izgalommal, érzelmekkel, a New York-i felső tízezer hangulatával, rejtélyekkel és egy csipetnyi humorral. Különösen meggyőzőnek találtam néhány fordulatot, amelyek még nagyobb mélységet adtak a történetnek, és több oldalát mutatták meg a szereplőknek. Végigkövethetjük azt, ahogy a főszereplőink fejlődnek, új következtetésekre jutnak a testvéreik ügyében, és a közójük álló leküzdhetetlen akadályok ellenére sem tudják egymást elfelejteni.”

GOODREADS

„Ez a második rész annyira meghatott, felkavart és lebilincsel. Imádom ezt a történetet, imádom benne mindent, és legfőképpen imádom Helenát és Jesst. Utóbbiba még egy kicsit jobban beleszerettem, mint korábban. Minden sorban érezhető a vágyakozás, a szerelem, amit egymás iránt éreznek, és minden szóban a fájdalom... hogy nem lehetnek együtt.”

AMAZON

Dream
válogatás

LENA KIEFER

WEST
WELL

VILÁGOS ÉS SÖTÉT

— részlet —

Dream
válogatás

|

Helena

– Így hát nagy örömünkre szolgál, hogy ma hivatalosan is bejelenthetjük az építkezés megkezdését a Winchester-ingatlanprojekten!

Mindenki tapsolt, amint apám lelépett a pulpitusról, és a kijelölt földdarabhoz ment, mely bokamagasságban vörös szalaggal volt elválasztva, amin apa most anyámmal, a polgármesterrel és Clive Irvine-nal együtt átlépett. Mindegyikük egy-egy vadonatúj, csillogó ásót tartott a kezében, amit vezényszóra a földre szúrtak, majd a fotó kedvéért rátették a lábukat. Kattogtak a fényképezőgépek, a sajtó emberei a nevüket kiabálták, hogy lőhessenek egy képet, amin egyes-nesen a kamerába néznek. Láttam, ahogy anya mosolyog, ahogy apám átkarolja, és enyhe szúrást éreztem a gyomromban. Úgy tűnt, boldogabbak voltak, mint a saját esküvőjükön, hisz eljött a nap, amikor a Westonok végre diadalmaskodhattak Trish Coldwell felett. A nap, amikor a családom mindenki szeme láttára visszaszerezte a hőn áhított, régi pozícióját a városban.

És még csak nem is sejtették, hogy mindennek ki fizette meg az árát.

A bátyámmal egy kicsivel a pódium mögött álltam, egyszerű vonalú, kék-zöld mintás ruhámban, melyet anyám vett

nekem, és amely sűrű szövésű anyagával túlságosan meleg volt ehhez a nyáriás, augusztusi naphoz. De persze semmi jelét nem mutattam ennek, ahogy az érzéseimnek sem. Nem mutattam ki semmit. Azóta a májusi reggel óta nem, amikor életem legnehezebb döntésére kényszerültem, hogy a családomat megmentsem.

Amikor apám – az ingatlan körüli, sikertelenül zárult tárgyalásokat követően – részegen egy autó elé vetette magát, Valerie halála után újabb mélypont érkezett el a Westonok számára. Apa belső vérzést szenvedett, több csontja is eltört, és két hétig kórházban kellett maradnia, mielőtt megkezdhetette a rehabilitációt. Szinte biztos voltam benne, hogy az egyetlen, ami segített neki talpra állni, az volt, amikor megtudta, hogy Trish Coldwell visszavonta a pályázatát a Winchester-ingatlan iránt. Nem számított, mit éreztem emiatt – megérte.

Elvégre ki tudja, hogy Jess-szel meddig húztuk volna.

A gyomromba nyilalló, éles fájdalom jelezte, hogy ez mekkora hazugság. Régebben nem értettem, pontosan mire gondolnak az emberek, amikor azt mondják, megtalálták az igazit. Még Valerie esetében sem, bár láttam, mennyire szerelmes volt Adambe. Most viszont már én is tudtam, mit jelent. Mit jelent érezni, hogy ő az igazi, aki teljessé tesz, aki kiegészít, anélkül, hogy valaha is sejtettem volna, mi az, ami hiányzik belőlem. Milyen érzés biztonságban lenni valaki mellett, és olyan közel érezni magam hozzá, hogy képtelenség elviselni a gondolatot, hogy egy pillanatra is elváljak tőle. Milyen érzés, amikor minden percben, minden másodpercben csak rá gondolok, mert ez az egyetlen dolog, ami boldoggá tesz.

Ezt éreztem Jess-szel. És még mindig ezt érzem.

Ha csak rágondolok, máris elgyengülnek a térdeim, de nem a kellemes értelemben. Inkább úgy, mint amikor az ember attól fél, hogy egy mély szakadékba zuhan, és szörnyethal valahol a végtelen feketeségben.

Nagy levegőt vettem, megpróbáltam elhessegetni a gondolatot, és összeszedni magam. Egy ilyen hivatalos rendezvényen, mint a mai, nem engedhettem meg magamnak szikrányi gyengeséget sem. Így hát kihúztam a vállam, és mosolyt erőltettem magamra. Épp a megfelelő pillanatban.

– Most pedig az egész családot kérem! – kiáltotta az egyik riporter, és intett nekünk, hogy menjünk. A szüleim mostanra letették az ásókat, és csak Lincolnra meg rám vártak. A bátyám a hátamra tette a kezét, támogatóan, és én hálás voltam érte. Bár soha nem mondtam el neki, pontosan mi zajlik bennem, mert túlságosan félttem attól, milyen hatással lenne rám egy ilyen kitérülködés, örültem, hogy legalább ő tudja az igazságot.

– Ide, kérem! Igen, így tökéletes lesz. – Az egyik már meglévő épület előtt álltunk, melyet cégünk a következő két évben fog felújítani. A Winchester-ingatlan egy korábbi ipari komplexum volt Brooklyn szívében, ahol egykor cipő- és ruhagyártás zajlott, ám közel tíz éve teljesen üresen állt. A város sokáig nem tudta, mit kezdjen a lassan teljesen lepusztuló épületekkel, mígnem úgy döntöttek, hogy vagy felújítják, vagy lebontják őket. Trish Coldwell az utóbbi mellett érvelve nyerte el a pályázatot, mivel az örülten drága lakások, amiket a régi épületek helyére tervezett építeni, még több gazdag embert vonzottak volna Brooklynba. Most azonban a családom irányítása mellett, a régi épületek meghagyásával, egy mindenki számára hozzáférhető komplexum építése vette kezdetét – pár olyan lakással, melyek a környék némely lakói számára bizonyára továbbra is megfizethetetlenek maradnak, ám amik mellett egy sor üzlet, játszótér és orvosi rendelő is helyet kap majd. Néha, amikor a döntésem helyességén rágódtam, mindig erre emlékeztettem magam. Nemcsak az apámat mentettem meg, de sok-sok embernek nyújthattam új perspektívát.

Hogy mindez tetszene-e Jessnek? Tud-e egyáltalán róla? Gyanítottam, hogy igen, de biztos nem lehettem benne. Azóta a májusi reggel óta nem beszéltünk egymással.

Tekintetem a távolba révedt, őt kereste, ahogy több mint két hónapja, valahányszor a városban jártam, akarva-akaratlanul mindig mindenütt – ám anélkül, hogy egyszer is megpillantottam volna. Hogy is tehettem volna, hisz nem is volt New Yorkban. Nem sokkal azután, hogy vele töltöttem az éjszakát, összecsomagolt, és az öccsével, Elivel együtt elrepült Európába. Nem akartam utána kutakodni, csak túlságosan kíváncsi voltam. Jess nem volt fent semmilyen közösségi oldalon, de Eli igen, a TikTokon és az Instagramon is, ahol időnként megosztott egy-egy képet vagy videót az útjukról.

Többnyire tengerpartok, olykor hegyek szerepeltek rajtuk, vagy néha-néha egy-egy város, például Prága, ahol éppen jártak. A fivérek közül soha egyiket sem lehetett látni a képeken, de volt egy videó, amin Jess épp valamilyen ételt készített, és egy chilit tolt a szájába, ami annyira csípős lehetett, hogy grimaszba torzult az ajka. Alig harminc másodperc volt az egész, én mégis lementettem. És olykor, az éjszaka kellős közepén, amikor mindenből elegendem volt, végignéztem. Csak bámultam őt, és próbáltam megfejteni, hogyan érezheti magát. Vajon én is ugyanúgy hiányzom neki, amennyire ő nekem? Vajon ő is ugyanúgy szenved, ahogy én? Jess elvesztése óta minden nap kicsit újra és újra meghasadt a szívem. Mert tudtam, hogy valahol odakint van, mégis úgy kellett tennem, mintha nem is létezne.

– Helena, egy kicsit közelebb a szüleihez, ha kérhetem! – Az egyik fotós kiáltása hozott vissza a valóságba, mire újra nagy levegőt vettem, mielőtt megint rátaláltam volna a mosolyomra, hogy még ragyogóbb színben tűnjek fel a kamerák előtt.

Azt tettem, amit tennem kellett. Ezt mondogattam magamnak újra és újra. És a jövőben is ezt fogom ismételnem.

Mindaddig, amíg az a részem, amelyik néha levegőhöz is alig jutott, mert annyira hiányzott neki Jess, fel nem fogja végre.

* * *

– A családra!

– A Westonokra!

Az asztalnál mindenki a poharát emelte, és koccintott egymással, az eufórikus hangulat továbbra sem látszott csillapodni. A brooklyni esemény után fogadás következett, majd a családunk és Irvine-ék közös vacsorával koronázták meg a sikeres napot. Az étterem, ahol ültünk, az Emperor névre hallgatott – az a hely volt, ahol néhány hónappal ezelőtt minden idők legpocsékabb születésnap-i randevúját töltöttem. Jess egyik étterme, amiről a szüleim vagy nem tudtak, vagy nem érdekelte őket.

Itt ülni különösen nagy teher volt az amúgy is megviselt idegeimnek, és azon tűnődtem, vajon miért nem léptem le fejfájásra hivatkozva, és mentem haza a fogadást követően. Bár, ha jobban belegondoltam, még csak nem is kellett volna semmit sem kitalálnom. Igazság szerint az agyam késő délután óta véstesen lüktetett a koponyámban, mintha csak azt mondaná, most már elég volt, el innen.

Én mégis itt ültem. Mert bármennyire is abszurdnak tűnt, ez is csak egyike volt annak a két dolognak, ami életben tartott jelen pillanatban: a szerep, amit a sors osztott rám ebben a darabban. A tökéletes gyermek szerepe, aki mindig jól fest a fotókon, és soha nem tudna botrányt okozni. Akinek mindig megvannak a megfelelő válaszai a sajtónak, aki egy percre sem esik ki a szerepéből, és aki mindig tisztában van vele, hol is az ő helye. Amíg ebben a szerepben lehettem, addig legalább nem kellett azon gondolkodnom, valójában ki

is akarok lenni. Vagy azon, hogyan válhatnék azzá, aki lenni akarok.

– Helena, mikor indul az új félév? – érkezett a klasszikus, udvariaskodó kérdés Clive-től, hogy bevonjon a beszélgetésbe. Úgy látszik, túlságosan sokáig bámultam a tányéromat.

– Szeptemberben. Addig még van egy kis időm.

– Szóval visszamész a Hamptonokba? – nézett rám Paige az asztal túloldaláról. Továbbra sem gondoltam, hogy ő lenne a megfelelő lány a bátyám számára, de az utóbbi időben kifejezetten barátságosan viselkedett velem, és valahogy kezdtem megszokni. Ezért még egy mosolyra is futotta, amikor válaszoltam.

– Nem. Azt hiszem, eleget voltam már ott. És még van pár elintéznivaló, mielőtt visszamegyek az egyetemre.

Az igazság az, hogy nem azért töltöttem a nyár nagy részét a Hamptonokban, mert New Yorkban túlságosan meleg lett volna, vagy mert annyira odalettem volna a kertipartikéért. Hanem mert Valerie régi barátainak a többsége is ott időzött. Így volt alkalmam mindegyikükkel alaposan elbeszélgetni, anélkül, hogy észrevették volna, miben sántikálok. Feltehettem nekik a kérdéseimet; így próbáltam kideríteni, ki az, akinek három évvel ezelőtt netán anyagi gondjai támadtak. Mert ez volt a másik dolog, ami visszatartott a teljes kétségbeeséstől: az igazság keresése Valerie halálával kapcsolatban. Ezért tértem vissza New Yorkba is, és bár nem minden alakult úgy, ahogy elterveztem, és felmerültek bizonyos kétségek az ügyben, az elhatározásom továbbra is töretlen maradt.

Ki akartam köszörülni a nővérem hírnevén esett csorbát. Bármi áron.

– Ez a nyár igazán álomszép volt – lelkendezett Eleanor, Paige anyja. – Milyen kár, hogy szinte alig voltatok velünk, Blake.

– Na igen, elvégre rengeteg tennivaló akadt, miután megnyertük a Winchester-ingatlanra kiírt pályázatot. – Anyám apám karjára tette a kezét, és gyengéden megszorította. – De

talán jövőre összejön. Helena ugyanakkor nagyszerűen helyt állt a képviseletünkben. – Büszke tekintete nem került el a figyelmemet, és azon tűnődtem, vajon mit szólna, ha elmondanám neki, hogy csak azért vettem részt a Black and White partin, a görög estén és az összes pikniken, hogy kiderítsék valami újat a nővérem halálával kapcsolatban.

– Én is szívesen töltöttem volna a nyarat a Hamptonokban – sóhajtott Paige. – De az esküvői előkészületek egyszerűen túl sok időt vesznek igénybe. Remélem, hogy ősszel azért tudjátok kicsit nélkülözni Lincolnt. Semmi kedvem nélküle kiválasztani a helyszínt.

– Ne aggódj! – nevetett a bátyám. – Megoldjuk.

– Csak én érzem így, vagy tényleg mindenki fellélegezhetett, mióta Trish Coldwell úgy döntött, hogy idén nyáron Dubaiban kezd valami építkezésbe? – nézett ránk Eleanor fennhéjázóan az asztal túloldaláról. – Bár szerintem kizárólag azért csinálta, hogy ne kelljen az egész város előtt szégyenkeznie, amiért alulmaradt veletek szemben a Winchester-projektben.

Lincoln futó pillantást vetett rám, majd nagy levegőt vett, és úgy felelt:

– Senkivel szemben sem maradt alul – pontosított. – Csak visszavonta a pályázatát.

– Igen, mondja ő – felelte Eleanor fejcsóválva. – De én biztos vagyok benne, hogy ez az ügy korántsem volt olyan lefutott meccs, mint ahogy ő állítja. Az a nő hazudik, amint kinyitja a száját.

– Ez az ügy már eleve lefutott meccs volt – hallottam a saját hangomat, ami teljesen úgy hangzott, mintha Trish védelmére keltem volna, pedig nálam jobban valószínű nem gyűlölte azt a nőt senki e világon. Amit tett, az olyannyira aljas volt, és hidegvérű, hogy az emléke fojtogatott, valahányszor rá gondoltam. Hogy Eleanort kijavítottam, annak semmi köze nem volt Trishhez. Sokkal inkább apámhoz, aki abban a pillanatban úgy nézett rám, mint aki tudja, hogy ő

az, aki mellett kiállok. Még mindig szégyellte magát, hogy részegen futott ki abba a kereszteződésbe, miután hiábavalónak bizonyult minden erőfeszítése a projekttel kapcsolatban. Fogalma sem volt arról, hogy én voltam az, aki megegyezett Trish Coldwell-lel, hogy mégiscsak létrejöjjön az üzlet. Csak annyit tudott, hogy csoda történt, amire senki sem képes magyarázattal szolgálni. Senki, rajtam kívül.

– Mit tudsz te erről? – Eleanor kérdően nézett rám. – Egész nyáron csak a medence mellett süttetted a hasad, és buliztál.

Meredten bámultam rá, anélkül, hogy egy szót is szóltam volna. *Én voltam az, aki ebből a szarból kirángattam a családomat, te ostoba tehén*, gondoltam. *Összetörtem a saját szívem, csak hogy ma itt ülhessünk, száz dolláros Chateaubriand-t együnk, és megünnepeljük, hogy elkezdődött az építkezés.*

– Helena ennél sokkal többet tett. – Természetesen a bátyám volt az, aki rögtön mellém állt, elvégre egyedül ő tudta, mi történt. De jobb szerettem volna, ha inkább nem szól, mert az asztalnál ülők tekintete most egyöntetűen rám szegeződött.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte apám.

– Á, semmi különös! – vágtam Lincoln szavába. – Csak azt akartam...

Ám ekkor elakadt a lélegzetem, és a szívem is kihagyott egy ütemet, ahogy a szemem sarkából észrevettem valakit: egy magas, szőke férfit, aki a bárpult mellett állt. Képtelen voltam ellenállni, a tekintetem mágnesként tapadt rá, de két másodperc sem kellett, hogy rájöjjek, még sosem láttam azt a fickót.

Nem ő az, mondta a belső hang. *Csak valaki, aki távolról hasonlít rá, nyugi.* De még ez sem tudta lecsillapítani a testemet, alig bírtam megülni a helyemen. Valahogy ki kellett szabadulnom innen, hogy levegőhöz jussak, még hozzá azonnal.

– Kérlek, bocsássatok meg egy pillanatra! – Felálltam, és amilyen határozott léptekkel csak tudtam, a bárpulthoz mentem, majd jobbra fordultam, és az éttermet a mellékhelyisé-

gektől elválasztó ajtó felé vettem az irányt. A folyosón nem volt senki, szerencsére. A falnak támaszkodtam, és nagy levegőt vettem, igyekeztem megacélozni magam. Még egy óra, aztán hazamehetek, és ágyba bújhatok. Addig muszáj kitaranom. Reméltem, hogy sikerül anélkül, hogy Eleanor száját szalvétával tömném tele.

Ahogy felismertem a velem szemben lévő ajtót, eltűnődtem, mennyire ostoba módon működik az ember. Azért jöttem ki, hogy összeszedjem magam – erre egy olyan helyen kötök ki, ami még inkább Jessre emlékeztet. Ez volt ugyanis az ajtó, ami mögött rájöttünk, hogy nem engedhetünk az érzéseinknek, bármennyire is vágyunk rá. Még élénken élt bennem a pillantása, amivel akkor nézett rám, a szavak, amiket egymásnak mondtunk. És az, amit akkor mondott, amikor homlokon csókolta, és távozott.

Boldog születésnapot, Százsorszószép! Talán a következő életben kedvezőbbben állnak majd a csillagok.

A kezemet a számra szorítottam, hogy visszatartsam a torkomból feltörő hangot. Bárcsak ennyiben hagytuk volna a dolgot! Bárcsak soha ne bukkantam volna fel Jess lakásán Valerie és Adam halálának évfordulóján, amikor fogalmam sem volt, hova máshova mehetnék. Bárcsak ne szeretkeztünk volna, hogy másnap reggel reménnyel telve ébredjek mellette! Már előtte is szerelmes voltam belé, az együtt töltött éjszákánk azonban megmutatta, milyen érzés valóban vele lenni. Semmi mást nem akartam jobban. És senki mást nem akartam jobban nála. De a Trishsel kötött megállapodásom minden esélyt tönkretett.

Egyszer és mindenkorra.

Az étterembe vezető ajtó ekkor kinyílt, én pedig felegyenesedtem, hogy a vendégek közül senki ne lásson így, gyengén, a sírással küszködve.

Ám, aki felém tartott, nem a vendégek közül érkezett.

– Hát itt vagy. Mi a baj? – Lincoln jött felém, hogy megnézze, mi van velem. Jobban örültem volna, ha nem teszi.

Annyira fárasztó volt újra és újra megjátszani magam előtte, miközben pontosan tudta, min megyek keresztül. Ám, hogy elmondjam neki a teljes igazságot, az szóba sem jöhetett.

Muszáj volt összeszednem magam, hogy folytatni tudjam – márpedig ha kimondom, amit érzek, egész biztos darabja-imra hullok.

– Csak egy kicsit megszédültem – válaszoltam. – Biztos túl sok volt ez a nap.

A falnak támaszkodott, úgy állt mellettem.

– Len, most komolyan, hónapok óta etetsz ezekkel az üres kifogásokkal. Tudni akarom, hogy vagy. Hogy valójában hogy vagy. – A hangja lágy volt, nekem pedig össze kellett szorítanom az ajkaimat, hogy ne sírjak.

– Az nem segít, ha beszélek róla. Attól nem lesz jobb, inkább az ellenkezője. – Néha még saját magamat is őrltnek tartottam, hogy hiányozhat ennyire valaki, akivel még csak nem is voltam igazán együtt. Objektíven szemlélve nem is fizettem olyan nagy árat a családom megmentéséért: feladtam a lehetőséget, hogy Jess és köztem valóban kialakuljon valami, cserébe a szüleim és a bátyám jövőjéért. Szubjektíve azonban elvesztettem a szívemet, és most különös mód üresnek éreztem magam. Minden reggel azzal a gondolattal ébredtem, hogy ez a nap sem hoz javulást, este pedig azzal a bizonyossággal aludtam el, hogy igazam volt. Egy kicsit olyan volt ez, mint Valerie halála után. Mert alapvetően Jess elvesztését is ugyanolyan véglegesnek és visszafordíthatatlannak éreztem.

– Honnan tudod? – kérdezte Lincoln. – Hisz meg sem próbáltad, nem igaz?

Csak egy fáradt mosolyra futotta tőlem.

– Mikor használt az bárkinek is az emberiség történetében, ha olyan dolgokról beszélt, amiken úgysem lehet változtatni? A mai nagyon fontos nap a számunkra. Ünnepeknünk kéne.

Lincoln tekintete egyszeriben aggodalommal telt meg, én pedig igyekeztem kitérni előle.

– Igen, az. Bár ahogy elnézem, neked nem valami könnyű. Nyeltem egyet. A torkom túlságosan összeszorult.

– Az nem számít. Úgy értem, nézd meg anyát és apát! Mikor láttad őket utoljára ilyen boldognak?

– Te viszont képes voltál, és feladtad ezért a boldogságot – emlékeztetett a bátyám.

A gombóc a torkomban már-már azzal fenyegetett, hogy megfulladok, és éreztem, hogy a szemem is könnybe lábad. Istenem, kérlek, ne! Hisz olyan jól bírtam eddig, nem akartam elbukni az utolsó métereken.

– Azt tettem, amit tennem kellett – kezdtem bele a szokásos mantrámba. Valójában szerencsésnek mondhatjuk magunknak, hogy Trish Coldwellnek olyannyira fontos volt, hogy távol tartson a fiától, hogy még ezt a jövedelmező projektet is feláldozta érte. Ha nem tulajdonított volna ekkora jelentőséget annak, hogy együtt vagyunk-e, vagy sem, most a családból egyedül nekem lenne esélyem egy boldog jövőre. Három ember eggyel szemben. Nem nehéz kiszámolni.

– Igen, az biztos – bólintott Lincoln. – Attól még szívás.

Csak egyetérteni tudtam, noha nem én voltam az egyetlen érintett a dologban. Lincoln ugyanúgy kötélnek állt, amikor a párválasztását ahhoz igazította, milyen hatással lesz az a családunkra, csak épp ő valaki mellett döntött, nem valaki ellenében. Neki sem volt könnyebb dolga, jöllehet ő mindig azt állította, hogy nincs ezzel gondja.

– Legalább hallottál valamit Jessről? – kérdezte egészen halkán.

– Nem – ráztam meg a fejem. – Ő is pontosan tudja, mi mindent kockáztat, ha esetleg kapcsolatba lép velem. Vagy ha én lépek vele kapcsolatba. – Pedig az elmúlt két hónapban nem egyszer csak hajszál választott el attól, hogy felhívjam. Csak hogy halljam a hangját. Hogy megtudjam, mi van vele, hogyan érzi magát. Hogy ne legyek olyan átkozottul elzárva mindentől. Az is lehet, hogy már rég elfelejtett, és már előre tekint. Vagy az is lehet, hogy folyton rám gondol, ahogy én

is órá. Nem tudtam, hogy ezek közül melyik igaz. És ez az örületbe kergetett, napról napra mindig kicsit jobban.

Egyre hosszabbra nyúlt a ránk telepedő csend. Felsőhajtottam.

– Szerinted mit szólna Valerie, ha így látna minket?

– Nem sok jót, azt hiszem – vont a vállát. – Valószínű azt javasolná, vegyünk egy jó drága scotchot vagy gint, és felejtjük el ezt az egész szart egy estére.

Elnevettem magam.

– Igen, ez tényleg rá vallana. – Nagyot sóhajtottam, majd ellöktem magam a faltól. – Gyere, jobb, ha visszamegyünk.

– Biztos vagy benne?

– Igen, biztos. – Nem volt aktuális sem az idő, sem a hely az összeomlásra. – De ígérem, valamikor a nem túl távoli jövőben valóban fogunk egy üveg méregdrága valamit, felbontjuk, és elfelejtjük ezt az egészet. Megegyeztünk?

– Megegyeztünk. – Mosolygott, mire én is mosolyogtam, de mindketten grimaszolva. – Mehetünk.

Emelt fővel, egyenes tartással és rezzenéstelen arccal térünk vissza az étterembe a szüleinkhez, hisz ezt várták tőlünk. Elvégre Westonok voltunk. Nem mutathattunk gyengeséget. Sohasem.

2

Jessiah

Sötét lakás fogadott, amikor bevittem a csomagjaimat, és a lábammal belöktem magam mögött az ajtót. Fülledt, áporodott levegő csapott meg, hisz New Yorkban ez idő tájt igencsak meleg volt – és Thazon kívül, aki időről időre beugrott, hogy megnézzze, minden rendben van-e, az elmúlt tíz hétben senki sem járt itt. Vagyis a légkondicionálót sem kapcsolta be senki, de most én sem indítottam el, inkább egyenesen az ablakhoz mentem, hogy kitárjam. Langyos levegő áramlott be a tetőtéri lakásba; még ez is jobb, mint a semmi.

A Mauiról érkező járatom késett, így este tíz is elmúlt, mire leszálltam. De hogy ez az átkozott város tényleg sosem alszik, nem csupán egy közhely. A taxinak még ilyen későn is csaknem egy órán át tartott, míg a JFK-ről Manhattanbe hozott. Egy óra, mely igen hatásos emlékeztető volt, mennyire utálok New Yorkot. Ám még ez sem tudta felülmúlni azt a rettentő érzést, amit akkor éltem át, amikor az ajtó melletti gomb után tapogatóztam, hogy a mennyezeti világítást felkapcsoljam.

A lélegzetem is visszatartottam, ahogy az ismerős környezet egyszerre láthatóvá vált előttem.

Kezdetben gyakran előfordult, hogy gyűlöltem ezt a tetőtéri lakást, mert itt minden Adamre emlékeztetett. Minden

négyszetcentimétere őt juttatta eszembe, minden bútordarab, minden átkozott könyv a polcon. Most pedig azért utáltam, mert minden Helenát idézte fel. Amikor a konyhában a gofrisütőre néztem, kénytelen-kelletlen rá gondoltam.

Mit kell itt tenni ahhoz, hogy gofrit kapjak reggelire?

Amikor felnéztem a galériára, ahol az ágyam állt, rá gondoltam.

Nem tudsz aludni?

Nem. Már mint tudok, csak... nem akarok.

De mindenekelőtt azért, mert már akkor is rá gondoltam, ha csak egyszerűen az ajtóra néztem, amin másnap délelőtt, azután az iszonyatos búcsú után távozott, és soha többé nem tért vissza hozzám.

Nem mondhatom el neked, Jess! Soha többé nem mondhatok el neked semmit! Nem szabad!

Helena.

Már a nevének gondolata is elég volt ahhoz, hogy fájdalommas görcsbe ránduljon a gyomrom. Tíz héten át próbáltam megszabadulni ettől a fájdalomtól. A világ legszebb tengerpartjain pattantam deszkára, a legnehezebb sziklákat másztam meg, a végső határaitam feszegettem, talán még azokon is túl hajtottam magam. Mindent megtettem, hogy megszabaduljak ettől a szörnyű érzéstől, ami mindeközben idehaza várt rám, a legnagyobb lelki nyugalomban a kanapén terpeszkedve.

Isten hozott itthon, Jess! Hiányoztam?

– Baszd meg! – nyögtem dühösen, majd a táskámat felkapva a fürdőszobába mentem, hogy kipakoljam a szennyest. Ha lefoglalom magam, az talán enyhíthet valamelyest a gyomromban keletkezett görcsön és a mellkasomban érzett tompa nyomáson. Csakhogy itt ismét elbizonytalanodtam, hisz a fürdőszobában ott volt a zuhanyzó, ahol reggel... *A rohadt életbe!* Fejemet hátrahajtva egy pillanatra lehunytam a szemem. Aztán behajítottam a szennyest a kosárba, és amilyen gyorsan csak tudtam, magam mögött hagytam

a fürdőszobát is. A konyhapulton ott hevert a postám, amit Balthazar halászott ki a postaládából, és hagyott itt nekem. Futólag átnéztem, de semmi érdekeset nem találtam, úgy-hogy ismét félretettem.

A gyomrom korgott, dél óta semmit sem ettem. Ahogy azonban kinyitottam a konyhaszekrényt, hogy megnézzem, maradt-e még legalább egy kis tészta és paradicsomszósz ott-hon, a karommal a gofrisütőbe ütköztem. Megdermedtem, és csak bámultam. Aztán hirtelen elhatározástól vezérelve fogtam és kitéptem a kábelt a konnektorból, majd a gofrisütőt minden további nélkül a szemetesbe hajítottam. A manőver keltette csörgés-zörgés egy pillanatra elégtétellel töltött el – amíg rá nem jöttem, hogy nem dobhatom az egész lakást a kukába, csak hogy ne kelljen többet Helenára gondolnom. Itt minden róla szólt. Mert *én* is a része voltam. Az elmúlt tíz hét sem változtatott ezen szemernyi sem.

A tenyeremet a munkalapra támasztva lehajtottam a fejem. Olyan tisztán láttam magam előtt Helenát, mintha csak tegnap lett volna, hogy azt a beszélgetést lefolytattuk. Amikor közölte, hogy nem találkozhatunk többé. Miután aznap reggel elment, vagy fél órán át csak álltam azon a helyen, ahol hagyott.

Képtelen voltam megmozdulni, vagy világosan gondolkodni. Ám egy idő után egy mondat futott át a fejemben: *El kell tűnnöd.* Így hát kiviharzottam az ajtón, és egyenesen a Rockaway Beachre száguldottam, hogy deszkára pattanjak, és szörfözsek, egészen addig, míg a kimerültség végül felül nem kerekedett a kétségbeesésem, hogy aztán kigondoljam, hogyan tovább. A partról Elihez hajtottam, hogy bocsánatot kérjek, amiért hazudtam neki Adam halálának évfordulóján, és megkérdem tőle, volna-e kedve a nyári szünetet valahol New Yorkon kívül tölteni. Átgondolatlan, vak akció volt a részemről, a gyász és a kétségbeesés vezérelte. A jelek szerint mégiscsak működött, legalábbis úgy-ahogy. Egészen mostanáig.

Hogy Trish megengedte, hogy Elit is magammal vigyem Európába, már-már a csodával volt határos, bár feltehetően annak köszönhettem, hogy úgy gondolta, az lesz a legjobb, ha minél messzebb kerülök Helenától. Na és persze nem felejtette el az engedélyét egy sor feltételhez kötni: csak drága szállodákban, illetve az ismerősei és az üzleti partnerei által felkínált nyaralókban szállhattunk meg, és Frank, a volt haditengerész, aki Eli védelméért felelt, elkísért minket. Ám most még ezt is elfogadtam, csak hogy elmenekülhessek Trish és a város elől. Mert Eli nélkül képtelen lettem volna lelépni. Őt megvédeni mindennél fontosabb volt számomra, még a saját fájdalomnál is.

Jéghideg harag támadt bennem, amikor anyámra és a kegyetlen lépésére gondoltam. Mr. Weston balesetét követően minden ütőkártya az ő kezébe került, és mint mindig, most sem bízott semmit a véletlenre. Senki, akiben egy cseppnyi jóérzés is lakozott, nem utasította volna vissza az ajánlatát, Helena meg aztán pláne nem.

Feladott kettőnket a családja érdekében. Muszáj volt így tennie. Nem volt más választása. És most megtiltották nekünk, hogy valaha is kapcsolatba kerüljünk egymással. Nem kérdezhettem meg, hogy van, hogy milyen volt a nyara, vagy hogy én is ugyanúgy hiányzom-e neki, mint ő nekem. Nem tehettem, ha nem akartam, hogy mindent elveszítsen, és ez a tehetetlenség mindennél jobban kínozott. Egyszerűen rossz voltam tőle. Én, a problémák orvoslója, aki ez esetben nem tehet mást, mint hogy hallgat. Nem mondhattam semmit Trishnek, és nem hívhattam fel Helenát.

Semmit sem tehettem.

Valójában hazugság volt azt állítani, hogy a menekülésem sikerrel járt. Természetesen az európai kiruccanásom és a Hawaiiin töltött idő alatt is egyfolytában Helenára gondoltam. Alighogy valami szép helyre érkeztem, azt kívántam, bárcsak ő is ott lehetne velem, és láthatná. Minden szállodai ágyban azt kívántam, bárcsak felébresztene az éjszaka kellős

közepén, azzal a pillantásával, mely képes lenne örök időkre lángra lobbantani. Képtelen voltam felfogni, hogy az elválásunk végleges és visszafordíthatatlan, a tehetetlenség érzése mindent felülírt. Tudhattam volna, hogy mindez újra utolér, amint visszatérek ide. Rohadtul tudnom kellett volna. Most mégis elemi erővel sújtott le rám az érzés, milyen rettenetesen hiányzik. A konyhapultnak támaszkodtam, hátamat a mögöttem lévő szekrénynek vetve, és próbáltam mélyeket lélegezni. Nem nagy sikerrel.

Istenem, annyira hiányzott, minden, ami velem kapcsolatos! A humora, az éleseszűsége, a beszélgetéseink, a teste a testemen. Hiányzott, ahogy megérintett, és ahogy reagált, amikor én is ugyanezt tettem. Volt köztünk valami leírhatatlan, valami igazi, valami valóságos. Vele, úgy gondoltam, talán még New Yorkot is el tudnám viselni. De elment. És már sohasem fog visszajönni.

Összeszorítottam a számat, ahogy a haragot egyre inkább felváltotta a fájdalom; megragadott és megrázott. Aztán egyszerűen maga alá temetett a bánat, a tehetetlenség és a vágyakozás. Mindenekfelett a vágyakozás.

Elakadt a lélegzetem, a testem pedig zsibbadt, ahogy az utolsó szavakra gondoltam, amiket egymással váltottunk.

Már így is annyi minden van, amit elvesztettünk. Miért kell most ezt is?

Mert vannak, akik másoknál is többet bírnak. Mert olyan nagyon tudnak szeretni. Akárcsak mi.

Könnyek fojtogattak, de minden erőmmel azon voltam, hogy visszanyeljem őket. Kezemet ökölbe szorítottam, gondolataim minduntalan akörül a személy körül keringtek, aki mindezt előidézte. Akörül, aki erre a lépésre kényszerítette Helenát. És működött: forró gyűlölet tört fel bennem, elpárologtatva minden könnyet, és elűzve a zsibbadást. Tudtam, hogy nem valami bátor tett az anyámra irányuló haragom mögé bújni. Hogy előbb-utóbb szembe kell néznem a fájdalommal. De mi értelme volna teljesen összeroppanni, csak

mert szerelmes lettem, és ez a szerelem nem kapott esélyt? Főleg mióta bizonyosságot nyertem, hogy az életem már amúgy sem az enyém Adam halála óta? Az égvilágon semmi.

Rettegtem a naptól, amikor majd összetalálkozunk valahol a városban. Emellett örültem vágytam arra, hogy lássam Helenát, tudni akartam, hogy van, hogy minden rendben van-e vele. Ugyanakkor halálra rémültem már a találkozás gondolatától is. Legszívesebben ismét leléptem volna, eltűntem volna innen, valahová, ahol annak veszélye, hogy összefussunk, közel nulla. De képtelen voltam csak úgy felszívódni, főként véglegesen. Különben már rég megtettem volna.

Gyors léptekkel a még mindig az ajtó mellett heverő hátizsákomhoz siettem, elővettem a mobilomat, és végigpörgettem az üzeneteket. Aztán azt a számot tárcsáztam, amelyről alig néhány perce egy kép érkezett. Eli még biztosan ébren van, gondoltam, hisz a szünidőben általában sokáig fennmarad, és addig olvas, amíg le nem ragad a szeme.

És valóban, nem telt bele sok idő, máris felvette.

– Szia, Jess! Végre újra New Yorkban? – Még a maui rep téren írtunk egymásnak, így tudott a késésemről.

– Igen. – Bár a „végre” nem igazán a megfelelő szó erre. Két órával tovább Mauiin maradni határozottan nem számított büntetésnek. – Minden rendben veled, kölyök? – kérdeztem, amitől rögtön büntudatom támadt, hisz most elsősorban nem azért hívtam, hogy megtudjam, hogy van, hanem hogy emlékeztessen magam, miért vállaltam mégis ezt az egészet. Hogy miért nem léptem le rögtön, ahogy azt a testem és a józan ész minden ébren töltött másodpercben követelte.

– Nem abban állapotunk meg, hogy nem nevezel így többé? – Az öcsém hangja bosszúsan csengett, de tudtam, hogy nem gondolja komolyan. Az Európában együtt töltött öt hét még a korábbinál is jobban összekovácsolt minket. Renge teget beszélgettünk, vágyakról és álmokról, a jövőről. Persze soha nem az enyémekről. Mert azok csak akkor nyerhetnek teret, ha Eli a sajátjait már megvalósította. Hogy ez számára

rendben volt-e, azt nem tudtam megmondani. Mindenesetre fontosnak tartottam, hogy megértse, miért csinálom ezt, hogy tudja az igazságot, és el is fogadja.

– Nem emlékszem – feleltem. – Te még Martha's Vineyardon vagy? – Henry szüleinek volt ott egy házuk, és meghívták Elit, hogy töltsse náluk a nyár egy részét. Mivel tudtam, hogy ott jó kezekben van, és nem áll állandó nyomás alatt, a kiruccanásunk után egyedül repültem Hawaiiira, hogy szőrfőzzek egyet, és meglátogassam a barátaimat, valamint támogassak néhány projektet. Eli nagyszülei igazán megértőek voltak, nem támasztottak irreális elvárásokat az unokájukkal szemben.

Tudtak Eli szorongásáról, és viszonylag jól kezelték. Sajnos az apját, Henryt már nem tudták meggyőzni, hogy ő is hasonlóképp járjon el.

– Igen, a jövő hétig. Nagymama és nagypapa azt mondja, hogy New Yorkban még túlságosan meleg van ahhoz, hogy visszamenjünk. És anya amúgy is augusztus végéig Dubai-ban marad. – Eli hangjából egyértelműen érezhető volt, hogy ez így nagyon is megfelel neki. Minden bizonnyal ő volt az egyetlen olyan tizenöt éves, aki már néhány eseménytelen hétért is hálás tudott lenni Martha's Vineyardon.

Trish a nyarakat általában a Hamptonokban töltötte vele – vagyis inkább időnként benézett Élihez, mert egyébként állandóan megbeszélésekre rohangált New Yorkba –, ám a szaúd-arábiai projekt idén felborított minden tervet.

– De te bármikor idejöhetsz, ha akarsz. Nagymama biztos nem bánja.

Csábító ajánlat volt, ám én a fejemet ráztam.

– Jövő hétre egy csomó találkozóm van különféle ügyfelekkel, és az éttermekre is rá kell nézmem. – És tudtam, hogy bár Eli nagyszülei nagyon szeretik az unokájukat, rólam már koránt sincsenek olyan jó véleménnyel. Amin nem csodálkoztam, elvégre kamaszkoromban nemigen szolgáltam rá erre.

– Oké. Akkor majd találkozunk, ha visszamentem, rendben?

– Naná! Moziest sajtos chipsszel, amikor csak akarsz.

Bár jó lett volna minél tovább elkerülni anyámat, tisztában voltam vele, hogy ez aligha kivitelezhető. Ha el akartam vele hitetni, hogy Helena valóban betartotta az alku rá eső részét, és nem beszélt nekem a kettejük közötti megállapodásról, akkor úgy kell viselkednem Trishsel, ahogy máskor. Legalábbis amint visszatér ide.

Az öcsém mintha csak meghallotta volna a gondolataimat.

– Mondd csak, beszéltél mostanában anyával?

– Nem, már régóta nem – válaszoltam. Eli nem tudott Trish manőveréről, amivel szétválasztott Helenát és engem; erről még előtte is képtelen voltam beszélni. Azt hitte, az Adam halálának évfordulóján történt veszekedés volt az oka annak, hogy az amúgy sem túl bensőséges és meleg kapcsolatom anyámmal még pár fokkal hidegebb lett.

– Beszélned kéne vele – mondta Eli. – Akárhányszor felhív, folyton rólad kérdezősködik, szerintem aggódik.

Csaknem elnevettem magam, épphogy sikerült visszafognom a késztetést.

Még hogy aggódik! Trish, értem. Na persze! Őt csak egy dolog érdekelte: hogy az egyetlen embert, akit az elmúlt három év alatt sikerült a szívembe zárnom, végleg száműzze az életemből. Nem, ő nem aggódott. Csak tudni akarta, hogy működik-e a terve.

– Nyugodtan megmondhatod neki, hogy minden rendben velem. Továbbra sem vágyom rendes állásra, nem tervezem, hogy belépek a céghez, a többi meg kurvára nem tartozik rá. – Tudtam, hogy ezt így soha nem továbbítaná; Trish utálta, ha káromkodtam, Eli pedig nem éppen arról volt híres, hogy olajat öntsön a tűzre.

– Nem, ezt majd szépen elmondod neki te – horkant fel az öcsém, ahogy az várható volt. – Ó, nagymama jön, most le kell tennem. Szia, Jess!

– Akkor nemsokára.

Letettem, és kifújtam magam. Eli, tudtam jól, azt remélte, hogy Trishsel egyszer majd jól kijövünk egymással. Csak-hogy nekem erős kétségeim voltak afelől, hogy valóban sikerülhet-e. Hogy is nézhettem volna a szemébe, és vághattam volna továbbra is jó képet a kegyetlen kis játékaihoz, amikor minden egyes porcikám azt kívánta, üvöltsek vele? Hogy választ követeljek, mégis mit gondolt, amikor fogta magát, és tönkretette az egyetlen dolgot, ami valamit is jelentett nekem?

Helena mindezt előre sejtette. Hallgatott, nem akarta elmondani az igazat. Úgy vélte, nem teheti meg velem, hogy aztán ezzel a tudattal kelljen együtt élnem, és egy szót se szólhassak róla, soha. Bárcsak hallgattam volna rá! Talán jobb lett volna, ha elhiteti velem, hogy csak egyetlen éjszaka voltam számára, csak szex, ne számítsak ennél többre. Lehet, hogy akkor már réges-rég elfelejtettem volna.

Álmodozz csak!

Mielőtt ismételtén az a veszély fenyegetett volna, hogy választanom kell a bánat és a harag közt, fogtam az okostelefonomat, és kikerestem egy másik számot. Olyan sokáig csörgött, hogy már le akartam tenni, amikor valaki mégiscsak felvette.

– És még él! – kiáltotta Balthazar. – Micsoda öröm! Kérlek, mondd, hogy újra a városban vagy!

– Meglehet. – Az elmúlt néhány hétben nem nagyon halltunk egymásról. Thazzal nem tartoztunk azok közé, akik napi szinten hangüzeneteket küldözgetnek egymásnak, a barátságunk inkább az itt és mostban létezett. És nekem ebben a mostban iszonyú nagy szükségem volt valami jó indokra, hogy végre magam mögött hagyhassam a lakásomat. – Benézünk pár körre a Tough Rockba? – A brooklyni harcművészeti klub hétvégén mindig kettőig tartott nyitva, vagyis bőven volt még időnk arra, hogy megszabaduljunk némi felgyülemlett energiától.

– Bármikor, öregem. Ja, és isten hozott újra New Yorkban, Jessie! – Az utolsó mondatot gusztustalan jó hangulatban trillázta.

– Én is örülök – feleltem, mielőtt letettem volna. Aztán besiettem a tárolóba, hogy előhalásszak néhány cuccot, és a lehető leggyorsabban eltűnhessek a tetőtéri lakásból.

Még csak hátra sem néztem, amikor behúztam magam mögött az ajtót. Talán szerencsém lesz, és megtalálom a módját, hogy ma már ne is kelljen visszajönnöm ide.